

פרולוג

הלה בת השמונה עמדה בפתח הנגרייה הקטנה, חיוך על פניה.

"שלום, דאד (אבא)!" היא קראה.

אביה נשא את ראשו אל הדלת, ואורו עיניו.

"הו, הגיעה הפסנתרנית שלי", כינה את ילדתו בכינוי החביב

על שניהם, "נו, איך היה היום אצל מיס הלן?"

"היה טוב, דאד", חייכה הילדה באושר, "השמעתי למיס הלן

את החלקים שלי בקונצרט, ולא השמטתי אפילו תו אחד".

"ומה אמרה מורתך?" שאל האיש.

"מיס הלן אמרה", ענתה הילדה בגאווה, "שבשום אופן לא יכלה

לצפות לטוב יותר!"

עיניו של האב זהרו מנחת.

"אני גאה בך, פסנתרנית קטנה שלי, אני גאה בך מאוד".

"דאדי, איפה טד?" שאלה הילדה וסקרה בעיניה את החדר הקטן, "אמרת שיש עבודה רבה היום בנגרייה".

"אכן, יש עבודה רבה", נאנח האב, "אולם טד העצלן טרם הגיע. בכל פעם הוא מאחר ומתרץ את עצמו באמתלות שונות ומשונות, רק את שכרו יודע הברנש לדרוש בדיוק בזמן... דומני שאצטרך לחפש נער שוליה אחר. יש הרבה עבודה, ואני זקוק לזוג ידיים נוספות..."

"הוא 'שייגעץ', טד הזה", אמרה הילדה בתיעוב, "חפש לך נער יהודי. הוא לבטח יהיה טוב ממנו".

האב הנהן בהסכמה.

"הו, דאדי, כמה יפה גילפת את ידיות הכיסא!" נעמדה עכשיו מול כיסאות העץ המחוטבים שיצר אביה, "בטוחה אני כי מיסטר אניס יהיה שבע רצון מעבודתך..."

"הוא יהיה שבע רצון מהעבודה", הסכים האב, "אולם אינני בטוח כלל שמיסטר אניס יהיה שבע רצון כשייוכח שהספקתי להכין רק מחצית מהעבודה שהבטחתי... אמרתי לו שעד סוף השבוע אוכל לספק לו את כל הסחורה שהזמין, וכידוע, מיסטר אניס איננו סובל איחורים..."

"אני אעזור לך, דאדי", הבטיחה הילדה, "אוהבת אני לעזור כאן בנגרייה, רק אמור לי מה עליי לעשות".

והיא הניחה ידיה על מותניה, מוכנה ומזומנה לעבודה.

”ובכן, ראשית עלייך לפנות מכאן את כל גזרי העץ, הלה, ושם בצד יש שני כיסאות נוספים שממתינים שתמרחי עליהם חומר הברקה”.

הלה ניגשה למלא אחר הוראותיו, בעוד שאביה נטל את המסור בידו והחל מנסר את לוח העץ שמולו.

”זו עבודה שטד היה אמור לעשות”, שוב נאנח האב, ”אני מוכרח להתפנות למלאכת הגילוף, ואינני יכול לבזבז את זמני על הניסורים הללו. אח, טד העצל, תמיד מצליח לחמוק מעבודתו. עוד היום אחפש לי נער שוליה אחר...”

”אל דאגה, דאד”, ניסתה הילדה להרגיעו, ”בינתיים אוכל אני למלא את מקומו של הנער ולנסר עבורך את הלוחות”.

”את? לנסר?” אביה הביט בה בתמיהה, מוחה אגלי זיעה ממצחו, ”ממתי את יודעת לנסר עצים? דומני שזו עבודה של גברים, הלה, לא של ילדות צעירות”.

”אני כבר בת שמונה שנים, דאד”, הזדקפה הילדה מלוא קומתה, ”ובטוחני שאוכל לעשות זאת. פעמים רבות עקבתי אחר עבודתו של טד וראיתי כיצד הוא מנסר את העצים, גם הלוחות הללו אינם עבים במיוחד, כך שאוכל בקלות לחתוך אותם”.

וכבר נטלה מידיה של אביה את המסור.

”אהמ...” הסתפק האב, ”אינני בטוח שכדאי. המסור חד מאוד, הלה”.

”אקפיד להשתמש בו בזהירות”, נענתה הילדה.

"טוב, נסי להתאמן תחילה על הלוח הזה", נכנע האב להפצרותיה, "יהא עלייך לנסר אותו לפי השרטוטים המסומנים לאורכו, והכי חשוב, הלה, לאחוז היטב את הלוח כך שלא יזוז. הנה, עכשיו את יכולה להתחיל לנסר".

הלה נשמעה להוראותיו של אביה והחלה לחתוך לאורך הפס המסומן.

"יפה, הלה. את באמת עובדת כמו שצריך... החיתוך מדויק ממש... דומני כי אחר כמה אימונים תוכלי באמת להחליף את טד העצלן... מה את אומרת, אולי בסופו של דבר תהפוך הפסנתרנית הקטנה שלי לנגרית קטנה?"

"הוי, לא, דאד!" צחקה הילדה, "מבכרת אני את התואר: הפסנתרנית!"

ובעוד בתו רכונה על הלוח ומנסרת אותו בדיוקנות, נתפנה הנגר להמשיך בעבודות הגילוף הממתינות לו.

"אחחחחחחח!"

צרחה קולנית החרידה לפתע את הנגרייה הקטנה.

הנגר נשא מבט מבועת לעבר הקול ופניו עטו חיוורון בראותו את הלה שלו אוחזת בכף ידה הימנית, אשר דם רב זב ממנה, והיא צורחת ונאנקת מכאב...

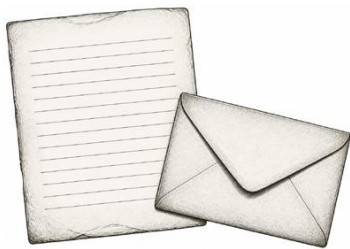

באותו היום נפרדה הלה בת השמונה משתי אצבעות ידה

הימנית. אולם המסור החד והאכזרי שעשק אותן ממנה, לא הסתפק בזאת, ויחד עם האצבעות שנטל, עשק מן הפסנתרנית הקטנה גם את הכינוי האהוב עליה ביותר.

וכך הלכו להן לאבדון הקמיצה והזרת וגם ה'פסנתרנית הקטנה' הלכה ולא הייתה עוד.

כי איככה ניתן לפרוט על קלידי הפסנתר ביד מחוסרת אצבעות?

פרק 1

מרילי מספרת:

בימים הראשונים היה הכול מרגש ומסעיר כל כך.

שוב ושוב הסתכלתי על מאמי ועל אבא, ולא האמנתי שהם שניהם שלי, ושניהם כאן יחד איתי, בחווה של בארנס.

מאמי הייתה מאושרת כפי שלא ראיתה מימי. עכשיו ניכר היה בבירור כי היא שבה כליל לאיתנה. לא היה בפניה או בהתנהגותה דבר שהעיד על השנים הקשות שעברו עליה.

היא התהלכה בבית זקופה וחיונית ופניה היו כה נאות וזוהרות. גם אבא נראה בעיניי צעיר מאוד. אמנם לא הספקתי להכירו לפני שנודע לי כי הוא אבי, ובכל זאת, מאז הגיע לחווה שלנו כמו נגה אור מיוחד בפניו.

מן הצד צפו בנו הנינות בהתרגשות גדולה. ניכר היה כי גם הן מתקשות להאמין לשינוי שהתחולל כאן בחווה. מרוב התרגשות הן חיבקו אותי ונישקו את פניי ללא הרף והצהירו שוב ושוב כי חזרתי מפלורידה עם המון כוכבים בעיניים.

צחקתי ואמרתי להן כי אכן הבאתי עימי מפלורידה הרבה כוכבים, אולם הכוכב הזוהר ביותר שהבאתי משם הוא אבא שלי היקר...

בפעם הראשונה שהסבנו יחד כל בני המשפחה לארוחת ערב, הרגשתי כאילו אני נתונה בתוך חלום. באותה פעם לא סעדנו את הארוחה כהרגלנו בחדר האוכל הקטן הסמוך למטבח. מאמי ביקשה מהנינות לערוך את השולחן הגדול הניצב בחדר המגורים המרווח, וזה כשלעצמו היה דבר מרגש ביותר, משום שבחדר המגורים אנו אוכלים רק לעיתים נדירות מאוד או כאשר מגיעים לגרנדמה אורחים חשובים במיוחד.

ישבתי לי ליד השולחן, כשמצידי האחד ירבה מאמי, ומצידי השני ירבה אבא. גרנדמה ירבה לי מאמי, וכולנו אכלנו בהנאה מן המטעמים שהכינה עבורנו מיס סולי, שהיא המבשלת החדשה שלנו, היהודייה.

במהלך הסעודה העברתי מבטי מאבא למאמי, ושוב לאבא ושוב למאמי, ואחר כך הבטתי גם בגרנדמה וחשתי העשירה ביותר בעולם. ילדה שיש לה גם אבא וגם אמא וגם סבתא.

באותה העת נזכרתי פתאום באריקה חברתי. כשהיינו ילדות קטנות, אולי בנות חמש, היא הייתה נוהגת להקניט אותי ולומר לי שאני ילדה מוזרה מפני שאין לי אב ואם.

"אבל יש לי גרנדמה!" הייתי טוענת לעומתה, אולם היא אמרה שזה לא אותו הדבר. באותם הימים דבריה של חברתי הטרידו אותי מאוד. מדוע היא טוענת שאני מוזרה? האומנם ילדה שיש לה רק גרנדמה הינה מוזרה?

פעמים רבות רציתי לשאול את סבתי על כך, אולם חששתי מתגובתה. ידעתי כי גרנדמה אינה מחבבת את שאלותיי. אבל יום אחד לא עוד התאפקתי, אזרתי אומץ וסיפרתי לגרנדמה על דבריה של אריקה.

"גרנדמה", פניתי אליה, "אמרי לי, האומנם אני ילדה מוזרה?" גרנדמה בחנה אותי בחשדנות.

"מדוע את סבורה כך?" היא שאלה.

"אני אינני סבורה כך", הודיתי בפניה, "רק אריקה טוענת שאני ילדה מוזרה, וזאת משום שאין לי אב ואם".

עד היום זוכרת אני כיצד הזדעפו פניה של גרנדמה לשמע דבריי.

"בכל בית ישנם דברים אחרים", היא אמרה בעצבנות, "לאריקה חברתך יש אב ואם, ואילו לך יש אותי ואת אנקל ג'ים, ומעבר לזה יש לך גם המון בובות ומשחקים. האמיני לי, מרילי, שלא חסר לך דבר!"

מאז לא שאלתי עוד.

בהיותי בת שש, כאשר נודע לי שיש לי מאמי והיא גרה ב'בית הגדול', מיהרתי לשתף את אריקה בסודי. שמחתי כל כך על

האפשרות להוכיח לה שאינני מוזרה, אולם במקום להשתתף בהתרגשותי, היא שוב כינתה אותי בכינוי המרגיז.

"זה מוזר מאוד", היא אמרה לי, "שמאמי שלך גרה לה ב'בית הגדול' בעיר רחוקה ואת גרה לבדך עם סבתך..."

כך היא אמרה ואני שתקתי. וכי מה עוד יכולתי לענות לה?

בארוחת הערב המשותפת עם הוריי וסבתי בחדר המגורים נזכרתי בכל זה, ואז חשבתי לעצמי שהלוואי שאריקה הייתה באה עכשיו לכאן לצורך כלשהו, למשל היא הייתה נוקשת על דלת הבית כדי לבקש ממני את מחברת חשבון. נינה הייתה פותחת לה את הדלת והיא הייתה עומדת לה בפתח ומשקיפה משם אל חדר המגורים. אז היא הייתה רואה אותי יושבת בין אבא לאמא, ומבינה סוף סוף שאינני מוזרה בכלל. הנה, יש לי מאמי שגרה איתי בבית, יש כאן גם אבא טוב ואוהב, ויש לי גם את גרנדמה.

אריקה בטח הייתה מביטה בנו בחוסר אמון, ואז הייתי קמה ממקומי, ניגשת אליה ומספרת לה שזה לא הכול... יש לי סבתא נוספת, שגרה בפלורידה, ויש לי אפילו אח קטן ופיקח...

בדמיונותיי ראיתי את אריקה פוקחת את פיה בתדהמה ולא מצליחה לסגור אותו בחזרה...

אבל כל זה, כאמור, התרחש רק במחשבה שלי, כי אריקה כלל לא נקשה על הדלת בעת ארוחת הערב, כך שהיא בכלל לא ראתה באושרי...

אבל בסופו של דבר אין זה משנה כל כך. מה שחשוב הוא שיש לי משפחה גדולה ואוהבת, וזה בעצם העיקר!

בבוקר יום שלישי יצאו אבא ומאמי לטייל יחד. כאשר הם יצאו מן הבית עקבתי אחריהם מבעד לחלון חדרי. אבא נראה כה מרשים ותמיר, ומאמי פסעה לצידו לבושה באחת מן השמלות היפות שתפרה לה מיסיס היל ולראשה כובע אופנתי.

הבטתי בהם ונמלאתי גאווה גדולה על כך שאלו הם הוריי...

אבא ומאמי חזרו מהטיול בשעת ערב מאוחרת, כשכבר הייתי במיטתי. הם שניהם נכנסו לחדרי לאחל לי 'ליל מנוחה'. אבא כיסה אותי בשמיכה, מחליק באצבעותיו על שערותיי, ומאמי חייכה אליי ונשקה לי על מצחי. נרדמתי לי עם חיוך גדול על הפנים.

כל זה היה בימים הראשונים, אז הכול היה מרגש ומסעיר ויפה ושמח כל כך!

אבל בהמשך, כשהתחלתי להתאושש משיכרוני, קלטתי פתאום שבעצם לא הכול מושלם, היה משהו שפגם באווירה המשכרת...

בתחילה לא הצלחתי לזהות מה בדיוק מפריע לי, עד שיום אחד עברתי ליד כיסא הנדנדה של גרנדמה. סבתי ישבה עליו ועיניה רפרפו על העיתון היומי שבידיה. כשהבחינה בי חייכתי לעברה, והיא נשאה אליי את פניה, והן, למרבה הצער, לא היו מחויכות כלל.

באותו הרגע קלטתי מה מעכיר את האווירה כאן בבית.

זוהי גרנדמה.

כן, פתאום הייתי בטוחה בזאת. גרנדמה איננה שמחה. היא רואה את הבת שלה חיונית ומאושרת, רואה את אבא שלנו שחזר סוף סוף הביתה, רואה אותי, נכדתה, פורחת וזורחת, ובכל זאת הפנים שלה קשוחות ואטומות.

אבל מדוע? אינני מצליחה בשום אופן להבין, מדוע דווקא עכשיו, כשהכול טוב ומושלם כל כך, גרנדמה שלי איננה שמחה?